בעלי כשפים · פירש רש"י הלא נאמר כדי לדעת אם הדין כדאמרינן "הטעמה מעטה מייב אתיחס הטעים פטור והייט דקאמר רבי אלעזר בסוף מרבע מיתות (סנהדרין דף סה:) שאני שונה אלא הלסת בנטיעת קישאתן וכדאמרי' נמי אכל אחה לעזר להכין ולהורות: **ויודעים** בשבעים לשון. בסוף פ"ג) אחד דיני ממונות (שם דף יב:) לשמוע ואמר רבינו' אין לומלה הימנה וכולהו סנהדרין לא כולהו ממנו ואין מוסיפין בסנהדרין לא אכולהו קלי לא נמי אחם לדיני ממונות הכא לדיני נפשות ולא סני בשעריס ובלבה דלכמה דברים גרין סנהדרי גדולה כמו לאחן ממרא ולדון אם הנכנס ועיל הנדחה דבעי שבעים ואחד". **אלין** יומיא דלא להתענות ומקבלהון דלא למספד. מתמא שכולן אסורים בשבעים אבל בספד אין אסורים אלא מקצתן והא דגרס בסוף סדר תענית כילד (תענית ל' יח:) כל שאחריו בספד אסור בשבעים מוסר ליחא דלא מיסמר בספד כל שכן בשבעים כדתמתא הכא אלא ה"ג כל שאחריו בשבעים אסור בספד מוסר ומאי דהכם נמי הכי מוכחת דמתמיד בדלא למספד מבדלא להתענות וכי נקיט הכם כל שאחריו ה"ג הוה מלי למנקט כל שלפניו דלא אמרת לפניו בין בשבעים בין בספד אסור אם ק למה לי שיכא מוסל בין שני י"מ: **מריש** איתוקם תמידא דלא למספד. כך הגירסא בכל הספרים ובקונטרס' פי' הטעם דלא הוה שמחה בכל עצרת בכל תמיד מקום דבעצרת לא היה שום רליה לדברי בייתוסין אבל בתמיד היה קלת רליה לדבריהם ותרוייהו מפרש לקמן ולהכי אסור אפי' למספד וכסוף סדר תענית כילד (ל"ח:) כתובה הגירסא לשיף איתוקם תמידא דלא להתענות איתוקם תנא דמתניתין דלא למספד ונירסא ז נכונה מדפריך הכם למה ליה למימר מד סוף מעמדא מימא מד מעמד ומעמד נופים י"מ הוא ומנאי לא עצרת אלא לאסור יום שלאחריו כמאן דאמר לא אסור יום שלאחריו בין לפניו בין לאחריו אסור ולא כגירסא המתמיהין דגרסי תנא דמתניתין דלא להתענות ל"ל אפי' לרבי יוסי לא אחיא דבהא ל"ש מדון דלאחריו מוסר דתמן הכם כל הכתוב במגילת תענית דלא להתענות בין לפניו בין לאחריו מוסר רבי יוסי אומר לפניו אסור לאחריו מוסר לא אכל לא גרס תנא דמתניתין דלא למספד אלא שפיר כרבי יוסי דתמן הכם כל הכתוב במגילת תענית דלא למספד לפניו אסור לאחריו מוסר רבי יוסי אומר לפניו אסור ולא לאחריו אסור ומיהו קלת קשה לגירסא ז דפריך הכם למה לי למימר מרים ירחא דניסן ליתא מחרי בניסן ורלתם מדם נופיה דאוריתא אמר רבא לא לאסור יום שלפניו והכתא הוה ליה כדפריך בתר הכי ומתא נמר מד בסוף ואלו הדרך הלכו בשלשה ימים הה לשון אחד עצר יום מעורב אמר להם מעה לישראל ראו מה גרמתם לין לך דרך קלרה מעורב לקרא ברגע כדרך הר סעיר ולף הוא מהלך אחד עצר יום ואחם הלכתם אחה כ"ג' ימים שהרי בעצרים בחייב כנסו מעורב שנאמר ויסו האחאה אכלו בשר אחם בחלרות להסגיר של מרים נמצא שבשלשה ימים הלכו כל אחו הדרך וכל כך הוה שהיה מלבנתם בשבילכם לעבר ביאחכם לארץ ובגיל שקלקלתם הסב אחכם סביבות הר שעיר לרגמים שנה מד כאן לשון ובהכתא נראה דלהכי מיהו הלא קרא דאחד עצר יום דאם אחה ישראל לעבר ארגמים שנה ולא הגיעו לגבולם כמו שעשו בראשון שלשה ימים: כתוב

בנגדו ואמר – "משה רבינו אוהב ישראל היה יודע שעצרת יום אחד הוא (ג) עמד ותקנה אחד שבת כדי שיהו ישראל מתענגין שני ימים, קרא עליו מקרא זה "אחד" עשר יום מחורב דרך הר שעיר ואם

ואם מוסר ר' יוסי אומר בין לפניו בין לאחריו אסור ומיהו קלת קשה לגירסא ז דפריך הכם למה לי למימר מרים ירחא דניסן ליתא מחרי בניסן ורלתם מדם נופיה דאוריתא אמר רבא לא לאסור יום שלפניו והכתא הוה ליה כדפריך בתר הכי ומתא נמר מד בסוף ואלו הדרך הלכו בשלשה ימים הה לשון אחד עצר יום מעורב אמר להם מעה לישראל ראו מה גרמתם לין לך דרך קלרה מעורב לקרא ברגע כדרך הר שעיר ולף הוא מהלך אחד עצר יום ואחם הלכתם אחה כ"ג' ימים שהרי בעצרים בחייב כנסו מעורב שנאמר ויסו האחאה אכלו בשר אחם בחלרות להסגיר של מרים נמצא שבשלשה ימים הלכו כל אחו הדרך וכל כך הוה שהיה מלבנתם בשבילכם לעבר ביאחכם לארץ ובגיל שקלקלתם הסב אחכם סביבות הר שעיר לרגמים שנה מד כאן לשון ובהכתא נראה דלהכי מיהו הלא קרא דאחד עצר יום דאם אחה ישראל לעבר ארגמים שנה ולא הגיעו לגבולם כמו שעשו בראשון שלשה ימים:

רבינו נרשום

כן הוא: פתחה על הקינין · שכל מי שנהרג קינין בא לו אצל פתחה תתן לו משה ותתן לו קינין · בייל לישני · בולל הלשונות הראשון כבר נגות בראשון ושבר עין שבחבר זה עם זה הסריא דבר הדיבו בלשון · ושרשן אחה בריבות · שבחכין וכל סביב השבלים עד שון בסחבר בעין שבריו: כיון שחשבה אבר לון · הקרבה בא חשבון · בלשבר תביע ומן לקבור: מגל זה · בלשבר קבר בבגל זה הקשה ז הבשבה ז משום לפרשבי מילחא דשחר · אין קבירה הבשבר בסחבר ירמ · אלא בסחבר שבת: דלא לחתענות בחין · אבל שרי לבספר · הסקבתחן דר לא לבספר · ל) אלא שרי לחתענות: את קרבני לחבר לשני גבי · מה שחי חלחם ושאר קרבנות צבור בארן מחרוסת הלשבה רבחיב זאת עולת חדש בחדשו חדש חבא קרבן מחרוסת חדשה אף חבריבן נמי · ושרי דבחיב הבשבר ליקריב לשון רבים · איחחבר הבא דשבריבא · שחרי אחרים אין עצרה לעולם אלא אחר שבת: דר לא לחתענות כיון שבאלו חבריבו ל) מיון מוסר כגון בריב מלין דלא בסבר כן ע"ם.

לפניהם ולאחריהם פרחו בשלי א"נ ריל כיון דקדיק הבגילה מפרשם מילחא דלא צריך דעוק דעוק לאסור לא לפניו ולא לאחריו אבל הדה מחחלה מיסרא דלא לחתענות משום יומא דנקבר ובשלי משחרב בית הבקרבה דבשלה מגילת תענית וכיון דדחא נעיבה בשל כ"ש דלא אסרו משום יום לפניו פרחים דבחיב אסרון דחם דאסר ל) ריבי נר חבריבא בחליפר חבריך חבריבא דלא לפניו ולא לאחריו אבל בשלי אמר ריל דבר דקן עבבן לא בשלי לרין ריל דיום רב של ארך הדה מחחלה מיסרא דלא לחתענות משום יומא דנקבר ובשלי משחרב בית הבקרבה דבשלה מגילת תענית וכיון דדחא נעיבה בשל כ"ש דלא אסרו משום יום לפניו פרחים דבחיב אסרון דחם דאסר

ל) פי' ב"ש דף כה ע"ב ותוס' סיום וכו' וכספרים ר"ג ספר גדול ולא מלאים לבן אלא כדי פרשו כל ספס אלא קרבו ביר לא כמחם כדי דרים אסר בנספר: ג) וכן מבאר לא אב בנסם נספרים דף ח"ם רב אסר ומ"ש בדרין שם הטבר מי כאחרון פ"ם:

מסורת השס

ריש קינין

שקלים פ"ם מבנס ל

מנחות יא

ל) דעקר פרחבי

ל) [בלמר] מקור בשבת · אפרו לו פין · ג' פעמים שאל לחן כל דבר: ולכל כך · שיבה שאל לחם: אפני סבייחוסים · שאומרים אין קרבים המוכר כמולאי יו"ם אלא כמולאי שבת כחמרים בנמרא לפיכך הקרבים מגביהין קולן כדי שיהמו בייחוסן לרוחים מלבן: **גמ'** דלא לספנגם בסון · אבל לחמר לחמר מרי: ·(בפקלמן) ופקלמפון · ליבה דחמירי סלי הלא דלחמי' לחמר לחמר: ליחוקם חמידא · הוקם הסמיד מל מבפמו כדמפרש לקמיה דלא לחמר: מד סוף מומדא · פסח: ליחוקם · נהיבבר מל ריש שבחמן ימים עלמו חכמים לחם בבייחוסים: דלא לספנגם · אבל לחמר מרי דלא הוא שמחה (ג) דעצרת לא היה שום רליה לדברי בייחוסן אבל בחמיד היה רליה לדבריהם ותרוייהו מפרש לקמן ולהכי אסור לחמר לחמר: פפנגם · לשון יחיד: פלי פסדרו · לו רבנן כבגלמים: פשמרו · לשון רבים: כולן · כל הקרבנות: מנין לבפ · דהלא מחמרת הבכם (ס) ממנו הוא: וקן לפרי · בייחוסי היה: פפנגם · כ) בדברי ויסמין: י"ל יום וגומר · מחם

[פירוש כב]

דברים ל

גרסה בנגדו ואמר – "משה רבינו אוהב ישראל היה יודע שעצרת יום אחד הוא (ג) עמד ותקנה אחד שבת כדי שיהו ישראל מתענגין שני ימים, קרא עליו מקרא זה "אחד" עשר יום מחורב דרך הר שעיר" ואם

עין משפט נר מצוה

[סנהדרין סו:]

ר' א מיי' פ"ו מהל' כלי המקדש הלכה ב:
יא ב מיי' פ"ב מהלכות סנהדרין הלכה ב:
יב ג מיי' פ"ו מהלכות סנהדרין ותוספתא הלכה ב:
יג ד מיי' פ"ד מהלכות שקלים הלכה לא:
יד ה מיי' פ"ם מהלכות סנהדרין ותוספתא פ"ג ופ"ו שם הלכה יא:

סנהדרין כ.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דלא לספנגם אסרו בייחוסין ומ"ש שאים ע מאין לכם דלא סיס כמן לחם: (ב) שם יום לחמר מחם לעיבר מחר ומקבה וכו' לחמר מר יומים מר לחמר אם קרבן עלין: (ג) רש"י דיס דלא לספנגם וכו' דלא סיס לחמר מחמה בכל כ"ל ומיכם יחיבים מחמן:

גליון הש"ם

תורה כרים וכו' וג' ל' בסמס · מסוס ע"ל מלי מרבי כמנגים גמ' מחמרת ליחוקם מחמרת גופה לחמר לחמר הם ל' ליחוקם ל' יחוקם מחמרת · הם מלר ליחוקם מחמרת מחמר בספר ומלר מגא הבחות לחמר גם בספר ל"ש:

[לפי ני הש"ל לחתענות]

שיטה מקובצת

ל) חקינין פתחה זה: כ) כיבר חדו הוכה חן נבחן: ג) חשבון אחרים [הן לקמן]: ד) לחתענות: ה) אחרון ל"ה: ו) לאחר ריח ניחוח: ז) דלא לחתענות חיבה לספר נבחן: ח) חדו בחם שנים: ט) מבשר רשבריא הבריף חשבר שלא: י) שיוכלו חייבו דאסרינן בחמרדין מבין שבר אחה יכול לחבריחו בחחבה בחבה בחבה: יא) יחליף הבחבה: יב) חשבלים בבלא: יג) מחבבות לשם לבחבר ירח כשקבריבים אחהם חבר הבלר כדי שיהא נקבר בחבם נחל כלחר בקל: יד) קבריבן אחרא: טו) מחרו בה: טו) חשבון אמרו חן: יח) בלחר אוקבר בבגל זה חיבה הבבבואה ל"ש: יט) הבבואה בקבות ו: יט) בשבת ו: כ) משום הבעבות: כא) חשבת שבת:

כב) מבבבבר בדברי: כג) חיבה אחד נבחן: כד) חיבה מבבר ובבר בחבריחו דלא לבבבר · בריך לחר הבבבן בחבא כו' דלא לבבבר מבבריך כו' הבחבקם חבריבא נבבן נבר דלא לבבבר הבריך נבי חהם לחר לי (לבחבר) מריש יבחבא כו' עד אבר (רבא) [רב] כו' הלא קאבר עלה הא מבי ר"י כו' אלבבא הבבלי כרבבן נבי אחי ש"ם הבבבן דלא לבבבר הבי נבבבן דלא לחתענות הל"ל לא נבבבא אלא ליהם שלבניו ר"י הוא הבלי הבבן מחיבין. ביחבא דלא לחתענות בין לבניו ובין לאחריו חבר"ר יוסף אבבר הבי: בחבבר דלא לחתענות דלא אשבחן ל) ריש יבחבא דאבבר בבבבר הבבבא הבי בבי ר"י הבבבא הבי אבבבבא הא"ח הבחבן מחבבן הבא בבבבם הבא פרחים מיבחבא דלא לבבבר בחבן הבא הא"כ לבבבן לבי"ש אבבר חבן לבבר משום דבבלה מבילה תענית נבי הבבר יוסי בבלי תבבה הבבבם לא בבלי ריל דבר דבן עבבן לא בבלי לבבן

ל) בבי' בבבם בבבבב